

WESSEL DE VALK

HET PATROON

futuro
MEDIA

THRILLER

Leesfragment uit Het Patroon van Wessel de Valk

Een fragment uit hoofdstuk 10, pagina 45

Niemand bleef onberoerd van een avond in El Convento en Iskander liep tevreden terug naar het voormalige klooster, vast voornemens het niet laat te maken. Carlos, de gerant, had het licht in het restaurant al uitgedaan. Vier kleine schijnwerpers verlichtten het oude klooster waardoor het los leek te komen van de bergwand die als een donkere schaduw achter het restaurant uittorende.

In gedachten verzonken liep hij naar de poort toen hij de stem van een huilende vrouw hoorde. Haar verdriet sneed door de nacht. Zoekend naar de bron van het doordringende geluid keek Iskander om zich heen.

Het restaurant was niet langer te zien. Ergens doemde schraal ochtendlicht op waardoor een kleine, verwaarloosde begraafplaats zichtbaar werd. De bomen stonden schots en scheef tussen de graven en gaven de plek een rommelig karakter. Ze droegen geen blad en de takken staken donker af tegen de beginnende dageraad.

Aarzelend liep Iskander over het kerkhof en bestudeerde de grafzerken. Ze waren al lange tijd verwaarloosd en hingen vrijwel allemaal uit het lood. Het was doodstil en het geluid van de tak, die onder zijn schoen knapte, klonk onverwacht hard. De open plek lag er eenzaam en verlaten bij. Geen bloemen, geen verlichting. Geen achtergebleven tekenen van familieleden of vrienden van de overledenen.

Iskander vermande zich, liep aarzelend tussen de graven door en las de namen van de doden.

“Kelly, O’Neill, O’Reilly, Brennan, Doran”

‘Shaun Doran.’ Hij sprak de laatste naam hardop uit. Net als alle andere namen op de grafstenen was ‘Shaun Doran’ Iers. Hoe was hij op de begraafplaats terechtgekomen? Op de grafsteen van Shaun Doran stond een vreemde, intrigerende tekst.

*Huil niet aan mijn graf
Daar ben ik niet
Ik slaap niet
Ik ben duizend winden die waaien
(Mary Elizabeth Fryre)*

*Shaun Doran
1984 – 2001*

Iskander streek met zijn hand over de vervuilde grafsteen en voelde hoe een tinteling door zijn arm gleed. Het kwam vanuit zijn vingers en verdween ter hoogte van zijn schouder. In een reflex trok hij zijn arm weg en sloot zijn ogen. Hij overwoog of hij niet droomde en opnieuw wakker zou worden op het terras achter het restaurant. Kort weigerde hij om zijn ogen te openen, verontrust door wat hem te wachten stond. Uiteindelijk keek hij voorzichtig om zich heen.

Een mooie zomerdag tooide de bomen in de resten van het lentegroen. De begraafplaats was zonovergoten. Een dertigtal mensen stonden rondom een donkerkleurige kist. De deksel lag ernaast, in het gras. Iskander sloot zich met enkele stappen bij de rouwende toeschouwers aan. Niemand scheen hem op te merken en onopvallend bleef hij toekijken hoe de begrafenis zich voltrok.

De grijze grafkist rustte op houten houders boven het graf. Het dode lichaam van een jongen van een jaar of zestien lag onbedekt in de doodskist. Zijn witte gezicht vertoonde schrammen en sneden. Niemand zei iets. Op haar hurken in het gras zat een roodharige vrouw snikkend naast de open kist. Een oudere man had zijn hand troostend op haar schouder gelegd.

Vanuit zijn ooghoeken bestudeerde Iskander de rouwende groep. Ondanks het mooie weer leken de kleuren flets, alsof het verdriet van de toeschouwers het zomerlicht verdreef. Het waren voornamelijk oudere toeschouwers, vrijwel allemaal gekleed in zwart of grijs. Onafgebroken staarden zij naar het graf. Twee jonge mensen in de leeftijd van de overledene stonden half verscholen aan de zijkant van de begraafplaats.

De vrouw boog zich voorover en streek liefdevol over het gezicht van de jongen in de kist. Ze hilde niet langer en stond langzaam op. Uit een grote mand nam ze een witte lelie en wierp de bloem voorzichtig op het lichaam. De oudere man ondersteunde haar en gooide een tweede lelie in de kist. Anderen volgden hun voorbeeld en al snel vulde het graf zich met de witte bloemen. Iskander bleef niet achter. Het zou vreemd zijn en opvallen als hij zich zou onthouden van het ceremoniële gebaar.

Terwijl de eerste mensen in de richting van de uitgang liepen, voelde hij zich ongemakkelijk en overwoog om een andere richting te kiezen. Het laatste wat hij wilde was dat iemand hem vragen zou stellen. Hij wist nog steeds niet waar hij was. Door de namen op de grafzerken was het waarschijnlijk dat hij zich ergens in Ierland bevond.

Samen met de laatste mensen liep hij het kerkhof af dat aan de rand van een bos lag; enigszins afzijdig van de anderen, huiverig voor een onwelkom en onvoorspelbaar gesprek.

Een paar honderd meter verder kwam een klein parkeerterrein in zicht. Het kon toeval zijn maar de auto's die wachtten op hun eigenaren waren zonder uitzondering oudere modellen. Iskander herinnerde zich de jaartallen op de grafzerk van Shaun Doran. Moest hij daaruit afleiden dat hij zich in het jaar 2001 bevond?

Portieren sloegen dicht, motoren werden gestart. Terwijl de eerste auto's langzaam wegreden werd hij aangesproken vanachter een donker autoraam.

'Lift nodig?'

De stem klonk vriendelijk. Iskander kon door het donkere interieur van de auto weinig van de onbekende man zien. Hij besloot in te stappen. Een zinvol alternatief had hij niet.